

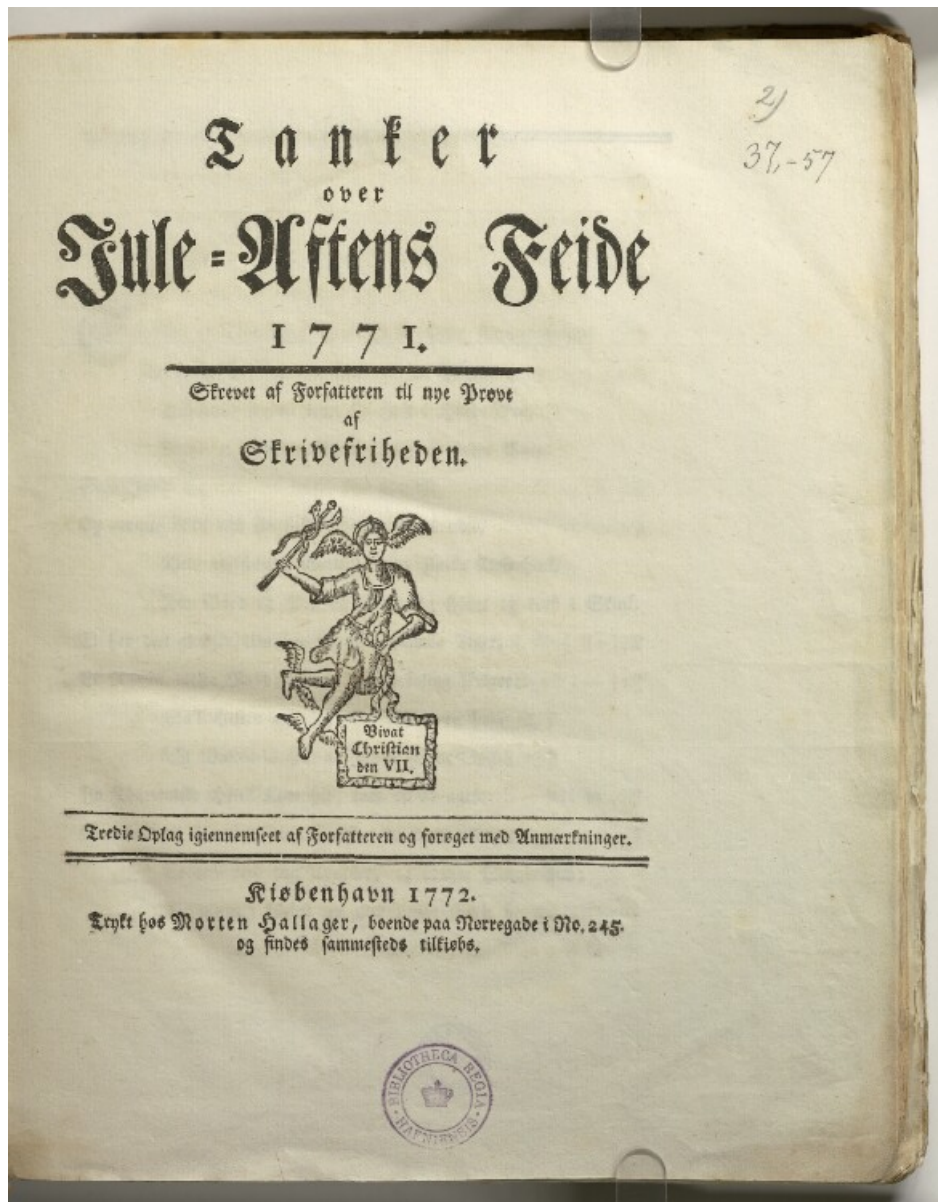
Titel: Tanker over Jule-Aftens Feyde 1771. Skreven af Forfatteren til nye Prøve af Skrivefriheden. Tredje Oplag igiennemseet af Forfatteren og forøget med Anmærkninger.

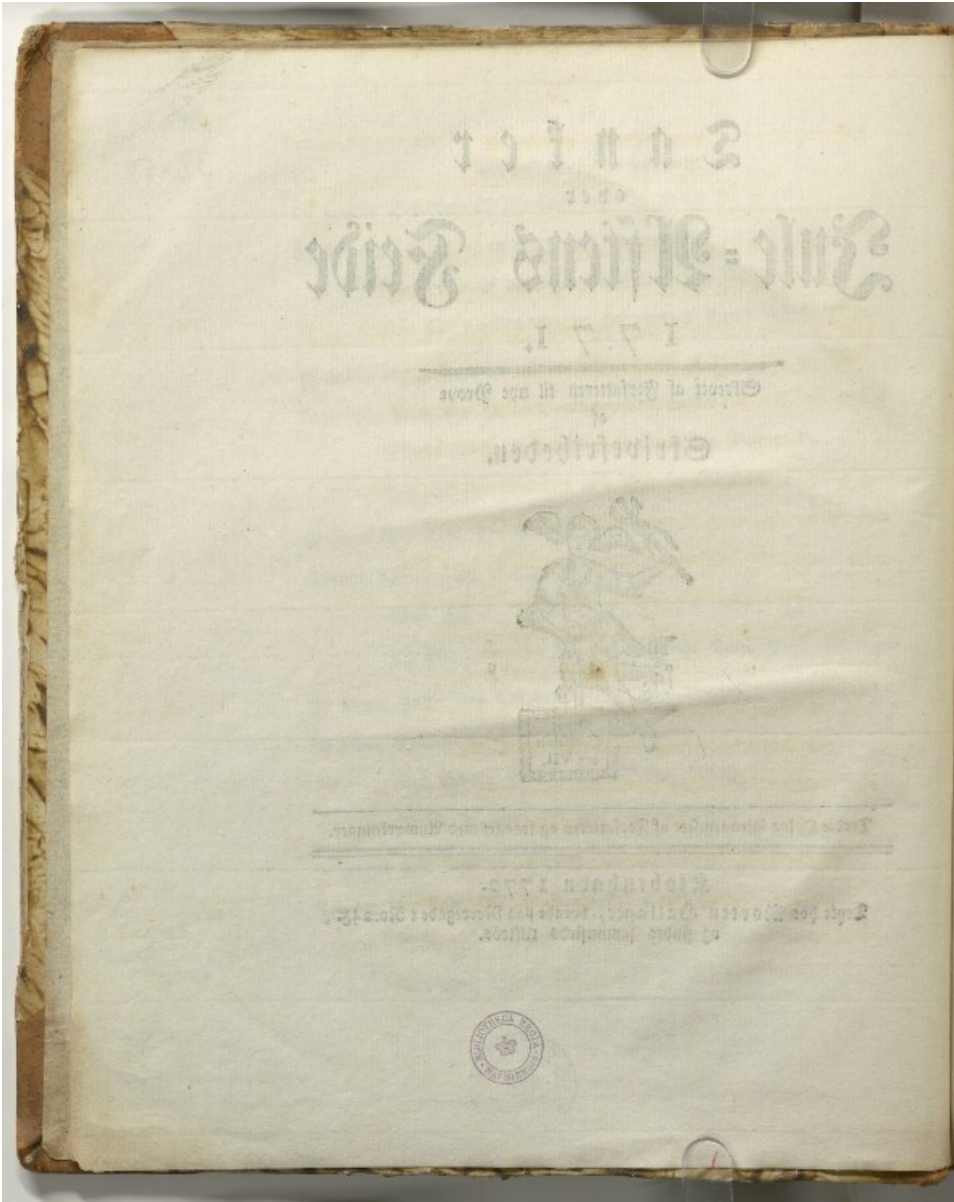
Citation: "Tanker over Jule-Aftens Feyde 1771. Skreven af Forfatteren til nye Prøve af Skrivefriheden. Tredje Oplag igiennemseet af Forfatteren og forøget med Anmærkninger.", i *Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Kvantbindet*, Morten Hallager, 1772, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-3_001-shoot-workid3_001_002/facsimile.pdf (tilgået 30. november 2021)

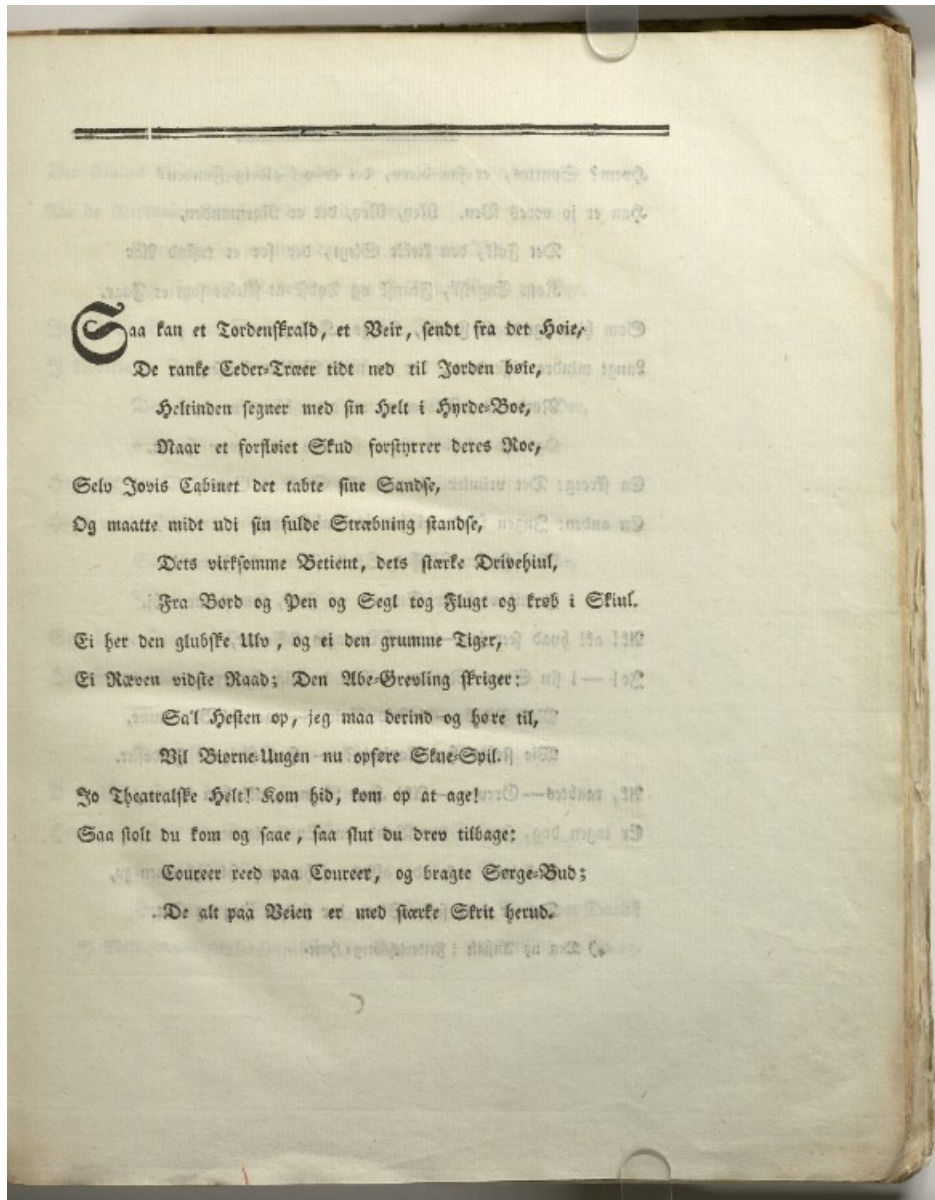
Anvendt udgave: Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Kvantbindet

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

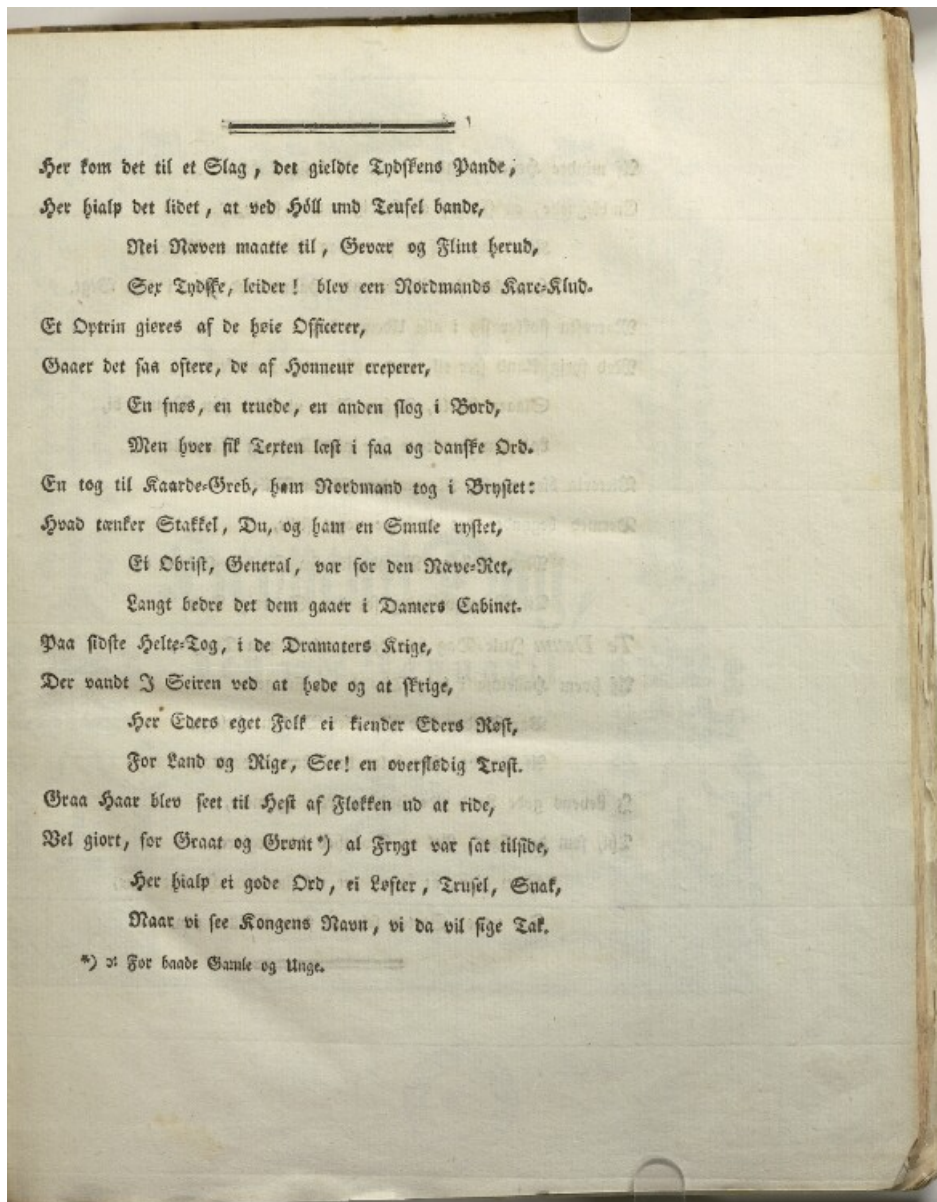

Hoem? Spurtes, er saa tierd, det er vel aldrig Fanden?
Han er jo vores Ven. Ney, Ney, det er Normanden,
Det Folk, den kielke Siegt, der for et tusind Aar
Kom Engelsk, Frauss og Tydsk at stieloe sou et Aar.
Som hine agtede ei Ferske, Konge, Keiser,
Langt mindre disse dem, der nu med Maffen kneiser,
Nordmanns-Blodet er nu atter blevet varin,
Og vist vil have Hevn for den dem giorte Harm.
En skreeg: Det vrimler alt paa alle Stadens Gader,
En anden: Ingen Noed, vi har jo Palsfader*)
Men for en Visshed Skuld staaer alle Porte i,
Indtil vi faaer Succurs af Folk, som staaer os bi.
Ak! ak! hvad seer jeg — en af Livvagens Offieerer,
Jo! — i sin Stats-Mondur — heel daerlig figurerer,
Med Pidsk — i fuld Galop — paa uset Bondemær,
Wie septs Hr. Kapitain? — Han skriger: Feideser.
Ak, raabtes — Greven — Ak! Han btegner, ak! han daaner,
Er ingen dog, som os sidr Vand, en Snelle laaner.
Pak ind, pak ind, affled, sahr nach Hirschholmen zu,
Der er vort faste Slot, der septs Jeg og Du.
*) Den ny Anslat i Frederichsberg-Have.

Der skuldes vi jo sidst, da Fienden var for Døren;
Da de Neptunier kom seglendes med Børen *)
Der usde vi jo trygt den søde Sommer-Noe,
Og jeg med Glæde hørte got Folk fra Bred og Bøe.
Jo jo! Ei Borg, ei Berg, ei Holm skal Eder frelse,
I blodklædte Folk, I byrebare Pesse!
Den Pan, sem daglig slaar paa Eders Hjertes Dor,
Skal vist nok volde meer og mere Skæf end før.
Hvor gif det Dukken, som steg op i Lovens Leie,
Hvad vandt Levinden ved at løbe Gødens Veie **)?
Saa følger Haan og Spot, og Skrek, og uselt Liv,
Indtil det mørke Hul gier sidste Tidsfordriv.
Saa lange Josephs Navn kan Eders Stikblad være,
Har Eders Gierninger en Tilflugt, Skiul og Være,
Men om han rives jer engang af Haanden vel,
Da ensker, at I laae indsvøbte i en Sak.
O uheldig Dag! bedrøvet Jule-Aften!
Her bliver Død for Bred, og Blod for Drue-Saften,
Vor franske Drama vil omvendes til en Graad,
Hvad er vor Storhed nu, vort Bid, vort Bud, vor Daad?
*) Matrosernes Optog for Hirschholm i stor Sommer. **) *Las Misantis* Fab. 23.

Er Vester-Port tilluft? Helan, vi ved en anden,
March! fort til Neres-Port, vi skal vel finde Manden,
Naab kun Hr. Lieutenant, halt! Bek med din heese Vagt,
Opplantet Bajonet sig aabner! Wei med Vagt.
Maar ikke Hoved-Vagt, ei Stottets sterke Porte,
Ei begges Helligdom kan holde Magten borte,
Hvad vil en Nøvsuld Folk, en mindre Officeer,
Ja en nedfaldet Dem, Nordmanden deraf leer.
Nu March til Friedrichsberg! vor Frihed og vor Ere!
Kasernerne — Skal de for Trofhab konnen vare!
Med Cavalliers-Parol vi ikke neies vil,
Vor Fader, Kongen maa sit Amen lægge til.
Hvad var at gribe til, nu gode Raad var dyre,
Modleshed knap fandt paa, slygt Uveir at astyre,
Fred maatte bydes til, Herolden blev udsendt,
De vendte — Men dermed var Regen ikke endt.
Det store Christiansborg imidlertid berendes,
Det til en formelig Beleiring strax omvendtes,
Kort sagt: De løbe-Stoerm og toge Stottet ind,
Stotsogten var det Punkt, som vorte deres Sind.

Her kom det til et Slag, det gjeldte Lydfkens Vande,

Her hialp det lidet, at ved Höll umd Teufel bande,

Nei Nooen maatte til, Gevær og Flint herud,

Sej Lydfke, leider! blev een Nordmands Kare-Skud.

Et Optrin gieres af de høie Officerer,

Gaaer det saa oftere, de af Honneur creperer,

En fries, en truede, en anden slog i Bord,

Men hver sil Lerten læst i saa og danfke Ord.

En tog til Kaarde-Greb, ham Nordmand tog i Bryflet:

Hvad tænker Stakkel, Du, og ham en Smule ryflet,

Et Obrist, General, var for den Nave-Ret,

Langt bedre det dem gaaer i Damers Cabinet.

Paa sidste Helts-Tog, i de Dramaters Krige,

Der vandt I Seiren ved at hede og at frige,

Her Eders eget Fjell ei kiender Eders Kof,

For Land og Rige, Se! en overfledig Trost.

Graa Haar blev seet til Hest af Flokken ud at ride,

Vel giort, for Graat og Grent*) al Frygt var sat tilside,

Her hialp et gode Ord, ei Løfter, Trufel, Suaf,

Maar vi see Kongens Navn, vi da vil fige Tak.

*) : For baade Gamle og Unge.

Af mindre Hovedsmand en heed sig i sin Lebe,
En blegnede, en skialo, en færdig var at stæbe,
Kom nogen af de smaa paa Gaden med Respect,
Han stod for Nordmands Haand med Fier i lige Vegt.
Matrosen stoffer sig i alle Udenværker,
Med slyrig Mand seer til, med opbragt Ore merker:
Slaer Karle, I har Ret, vi staar som Venner bi,
Lad dem kun true Jer med Død og Slaverie.
Victoria blev raabt, Normanden fik sin Wille,
Dermed begyndte det at blive noget stille,
Mad, Øl og Brændeviin fra Staden sendtes op
Til Bedrøveling for den Seierlige Troop.
Te Deum Jule-Dag hos dem saa paa Tungen,
Af hvem Halleluja i lang Tid ei var sungen.
Var Torden ikke til, blev Verden ødelagt.
Af Trold, som belee den store Overmagt.
I Livens gode Land tidt saadant skeer og mere,
Thi, som det siges, skal en Svaghed der regiere,
Som gior, at hver, der vil sin egen Hensigt naae,
Ler vove, Staten selv at sette Driller paa.
